

Arrest

nr. 81 293 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 22 februari 2009 – op voorlegging van een Guinees paspoort voorzien van een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische autoriteiten met het oog op het vervoegen van haar in België verblijvende echtgenoot, onderdaan van een derde land – toegelaten tot het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoekster wordt op 10 april 2009 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 4 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 69 712 van 8 november 2011 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 16 december 2011 wordt verzoekster opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 januari 2012 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 februari 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [D.]

Vooma(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Guinea

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister: 075010152062

Verblijvende te: [...] 2300 TURNHOUT

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

Artikel 11, §2, eerste lid, 4° bepaalt het volgende: " de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf."

Uit het arrest d.d. 17.11.2011 van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen met nr 72 570 blijkt dat de echtgenoot [K. S.] alias [B. I.] zich schuldig gemaakt heeft aan fraude (gebruik van valse identiteit). De echtgenoot bekwam op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving op 4 mei 2011.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing stelt dat de echtgenoot van verzoekster, de heer [K. S.], fraude heeft gepleegd en steunt hiervoor op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 72570 van 17 november 2011.

In dit arrest wordt het beroep tot nietigverklaring dat verzoeksters echtgenoot had ingesteld tegen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan belang.

Het arrest spreekt zich enkel uit over het ingediende beroep tot nietigverklaring en concludeert dat betrokkene niet over het vereiste belang beschikt.

Het arrest vormt dan ook geen ontegensprekelijk bewijs in verband met de fraude die verzoeksters echtgenoot zou hebben gepleegd. Het is niet uit dit arrest dat de beweerde fraude blijkt.

Nochtans vormt dit arrest de enige motivering in feite om te poneren dat verzoeksters echtgenoot fraude zou hebben gepleegd.

Bovendien dient opgemerkt dat het geciteerde arrest geen rechtskracht heeft erga omnes. Verzoekster zelf was hierin geen partij en is in de procedure evenmin gehoord.

Aldus is niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

TWEEDE ONDERDEEL

Artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’) bepaalt dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer fraude is gepleegd in zoverre die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing overweegt nergens dat de beweerde fraude van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het recht op verblijf.

Aldus wordt artikel 11 van de Vreemdelingenwet geschonden en is niet voldaan aan de motiveringsplicht.

DERDE ONDERDEEL

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden.

In casu werd verzoekster op 16 december 2011 in het bezit gesteld van een nieuwe elektronische vreemdelingenkaart A geldig tot 16 december 2012. (stuk 4)

Op 16 december 2011 was het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 november 2011 betreffende verzoeksters echtgenoot reeds bekend aan de verwerende partij. Waar dit gegeven reeds bekend was voor 16 december 2011 en geen bezwaar vormde om alsdan een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af te leveren, kan dit uiteraard niet gelden als enig en uitsluitend motief voor de bestreden beslissing.

De motiveringsplicht wordt geschonden.

[...]”

3.1.2. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster, waar zij de schending aanvoert van het motiveringsbeginsel, doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt immers dat zij kennis heeft van de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch van oordeel is dat de weergegeven motieven onjuist zijn en de bestreden beslissing inhoudelijk niet kunnen dragen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu dient de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

De in artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet opgenomen beëindigingsgrond kan door het bestuur onbeperkt in de tijd worden toegepast.

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat in het arrest nummer 69 966 van de Raad van 17 november 2011 – zowel verzoekster als verweerder verwijzen naar het rolnummer van voormeld arrest, zijnde nummer 72 570 – het beroep werd afgewezen wegens gebrek aan belang en dat dit arrest bijgevolg geen ontegensprekelijk bewijs vormt van de fraude die haar echtgenoot zou hebben gepleegd. Tevens wijst zij erop dat het arrest van de Raad waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt geen gelding *erga omnes* heeft en zij geen partij was in deze zaak voor de Raad en in het kader van deze procedure niet is gehoord.

De Raad stelt evenwel vast dat in voormeld arrest van de Raad, ook al wordt het beroep wegens gebrek aan belang verworpen, wordt vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet kan voorhouden dat niet afdoende is aangetoond dat hij de genaamde K. S. – zijnde de persoon aan wie de verblijfstitel toebehoort op grond waarvan de echtgenoot van verzoekster in het Rijk verbleef – niet is, nu uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de vingerafdrukken van de echtgenoot van verzoekster niet overeenstemmen met de vingerafdrukken van de heer K. S. doch wel met deze van de heer B. I. Uit het betreffende arrest blijkt aldus wel degelijk dat de heer B.I. – zijnde verzoeksters echtgenoot, nu verzoekster niet betwist dat zij niet gehuwd is met de in België verblijfsgerechtigde heer K. S. doch wel met de heer B. I. – zich ten onrechte heeft uitgegeven als zijnde de heer K. S. en op grond van een verblijfstitel op naam van deze laatste in het Rijk heeft verbleven. Een dergelijke praktijk is zonder meer frauduleus. Het is verder evenmin betwist dat verzoeksters verblijfsrecht in België enkel is verworven op grond van de verblijfstitel waarmee haar echtgenoot – op frauduleuze wijze – in België verbleef.

In ieder geval vindt het motief dat is gesteund op de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster op frauduleuze wijze een verblijfstitel genoot in het Rijk steun in de stukken van het administratief dossier en dient te worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van zijn bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitevinding. Verzoekster betwist in wezen ook niet dat haar echtgenoot op grond van een valse identiteit in het Rijk heeft verbleven en brengt verder geen elementen aan die erop

zouden wijzen dat de hiervoor vastgestelde feiten die onmiskenbaar wijzen op een frauduleus handelen vanwege haar echtgenoot, in een ander daglicht zouden moeten worden gesteld.

De Raad merkt verder op dat verzoekers grief dat arresten van de Raad geen gelding *erga omnes* hebben en verzoekster geen partij was in de zaak voor de Raad gekend onder het rolnummer 72 570 en in het kader van deze procedure niet is gehoord, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft bekomen in functie van haar echtgenoot, dat verweerder bij de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en een schending van de materiële motiveringsplicht niet blijkt.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing nergens overweegt dat de beweerde fraude van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het recht op verblijf.

Verzoekster wijst er terecht op dat artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet vereist dat vaststaat dat de door de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt gepleegde fraude van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. Door in de bestreden beslissing te motiveren dat verzoeksters echtgenoot, in functie waarvan verzoekster in België een verblijfsrecht verwierf, zich schuldig heeft gemaakt aan fraude die erin bestaat dat deze zich een valse identiteit heeft toegeëigend, blijkt evenwel genoegzaam dat hij enkel een verblijfstitel in België had op grond van de aanneming van een valse identiteit en de gepleegde fraude bijgevolg van doorslaggevend belang was voor het afleveren van de verblijfstitel. Verzoekster kan dit gegeven, dat tevens steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet in redelijkheid betwisten en toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, noch dat een schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet aan de orde zou zijn.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat het arrest nummer 69 966 van de Raad reeds dateert van 17 november 2011 en verweerder op 16 december 2011 verzoekster opnieuw in het bezit heeft gesteld van een A-kaart geldig tot 16 december 2012. Zij stelt dat hieruit volgt dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet meer uitsluitend kon steunen op voormeld arrest van de Raad van 17 november 2011.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat de Raad op 8 november 2011 overging tot de nietigverklaring van de op 4 mei 2011 in haren hoofde genomen beslissing waarbij een einde aan haar verblijf werd gesteld. Ingevolge dit vernietigingsarrest besliste verweerder, gelet op de stukken in het administratief dossier, dat verzoekster opnieuw in het bezit diende te worden gesteld van een A-kaart in afwachting van een nieuwe beslissing, wat gebeurde op 16 december 2011. Deze handelswijze van het bestuur dient als correct te worden beschouwd, nu voormelde beslissing van 4 mei 2011 waarbij een einde werd gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad wordt geacht nooit te hebben bestaan en verzoekster dan ook terugviel op de situatie zoals deze bestond vooraleer deze beslissing werd genomen. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder enkel opnieuw overging tot de afgifte van een A-kaart aan verzoekster teneinde gevolg te geven aan het vernietigingsarrest van de Raad van 8 november 2011, kan niet worden aangenomen dat verweerder heeft aangegeven om wat verzoekster betreft af te zien van de mogelijkheid om een nieuwe beslissing te nemen op grond van de door haar echtgenoot gepleegde fraude. Deze gepleegde fraude vormt *in casu* een voldoende feitelijke grond om met toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster.

Er dient te worden besloten dat verzoekster met haar uiteenzetting geen schending aantoonde van de motiveringsplicht of van artikel 11 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van de motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt het volgende:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster en valt aldus onder toepassing van deze bepaling. De vermelde bepaling maakt geen enkel onderscheid naar de reden van de beëindiging van het verblijfsrecht. Het onderscheid dat artikel 11, §2, lid 4 Vreemdelingenwet desbetreffende maakt, is strijdig met de hogere rechtsnorm (richtlijn 2003/86/EG) en dient aldus buiten beschouwing te worden gelaten.

De bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze te kennen dat werd rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster en met de duur van haar verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Tevens voldoet zij niet aan de motiveringsplicht, aangezien uit de motivering op geen enkele wijze blijkt dat rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster en met de duur van haar verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

[...]

3.2.2. Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet – in zoverre deze bepaling ingeval van beëindiging van het verblijf op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet voorziet dat rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst – strijdig is met artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat verweerder met het oog op het nemen van een nieuwe beslissing inzake verzoekster de burgemeester van de stad Turnhout heeft gevraagd een socio-economisch onderzoek uit te voeren wat verzoeksters situatie betreft. Er werd verzocht verzoekster verschillende vragen te stellen inzake haar bestaansmiddelen, de reële mogelijkheid tot tewerkstelling, de duur van haar verblijf in België, de mate van integratie in de Belgische samenleving, de sociale en culturele banden met het herkomstland en het gezinsleven in België. Op 16 december 2011 werd verweerder door de stad Turnhout in kennis gesteld van de bevindingen die dit onderzoek opleverde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsbanden in België, met de duur van haar verblijf in België en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het herkomstland. De Raad wijst er verder op dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG als dusdanig niet oplegt dat uit de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dient te blijken dat een dergelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het volstaat dat, zoals *in casu* het geval is, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met voornoemde elementen. Verzoekster blijkt verder ook in gebreke de wettelijke bepaling te duiden die wel een dergelijke ruimere formele motiveringsverplichting zou vooropstellen.

Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en van de motiveringsplicht kan aldus niet worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het algemene rechtsbeginsel “*non bis in idem*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Het visum gezinshereniging dat verzoekster na haar huwelijk met de haar [K.] had aangevraagd, werd goedgekeurd op 27 januari 2009. Zij verblijft bij haar echtgenoot in België sinds 22 februari 2009.

Aan verzoekster werd op 4 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) betekend. (stuk 2) Deze beslissing, die evenals de huidige bestreden beslissing, gesteund was op artikel 11, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 69.712 van 8 november 2011.

In de thans bestreden beslissing wordt nogmaals het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd op basis van dezelfde wetsbepaling.

Dit is strijdig met het beginsel ‘non bis in idem’.

Verzoekster verwerfde haar verblijfsrecht bij de beslissing van 27 januari 2009. De thans bestreden beslissing werd genomen op 26 januari 2012 en betekend aan verzoekster op 10 februari 2012.

Verzoekster geniet aldus een verblijfsrecht van drie jaren op het ogenblik dat de huidige beslissing werd genomen. Bovendien werd zij op 16 december 2011 nog in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, zijnde tot 16 december 2012. (stuk 4)

Aldus werd minstens het vertrouwen van verzoekster gewekt dat zij een verblijfsrecht in het Rijk had tot 16 december 2012. Op dat ogenblik, 16 december 2011, was de gemachtigde van de staatssecretaris reeds op de hoogte van het arrest nr. 72.570 van 17 november 2011 betreffende de echtgenoot van verzoekster.

Niettegenstaande de overheid hiervan op de hoogte was, werd aan verzoekster een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd. Door de bestreden beslissing wordt de rechtszekerheid die verzoekster had bekomen door de afgifte van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op 16 december 2011 volledig geschonden.

De beslissing overweegt op generlei wijze of en waarom deze beslissing zou moeten herzien worden.

Alleszins laten de zorgvuldigheidsnorm en de rechtszekerheidsnorm niet toe om op basis van dezelfde gekende gegevens hierop later terug te komen.

[...]

3.3.2.1. In zoverre verzoekster verwijst naar het “non bis in idem”-beginsel, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat het verweerder niet zou zijn toegestaan om, na een vernietigingsarrest van de Raad, een nieuwe beslissing te nemen op grond van dezelfde juridische basis als de vernietigde beslissing. Een dergelijke redenering zou het voor het bestuur in vele gevallen immers onmogelijk maken om na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad een nieuwe beslissing te nemen, waartoe zij nochtans gerechtigd is. Het bestuur is er bij het nemen van een nieuwe beslissing enkel toe gehouden rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest.

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwens-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wijst verzoekster erop dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds drie jaar verbleef in het Rijk en dat zij op 16 december 2011 – na het arrest nummer 69 966 van de Raad van 17 november 2011 inzake haar echtgenoot – nog in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig voor één jaar. Zij stelt dat aldus bij haar minstens het vertrouwen werd gewekt dat zij een verblijfsrecht heeft tot 16 december 2012 en dat verweerder niet op basis van dezelfde gekende gegevens kan terugkomen op een eerder genomen beslissing.

De Raad wijst in de eerste plaats op de door haar in het kader van de bespreking van het eerste middel gedane vaststelling dat verweerder enkel overging tot de afgifte van een nieuwe A-kaart aan verzoekster ingevolge het tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad van 8 november 2011, waarbij de eerder ten aanzien van verzoekster genomen beslissing tot beëindiging van haar verblijf werd vernietigd, en dit in afwachting van een eventueel te nemen nieuwe beslissing. Deze handelwijze is correct, nu verzoekster opnieuw diende te worden geplaatst in de situatie zoals deze bestond voorafgaand aan de

vernietigde beslissing. Uit het gegeven dat verzoekster op 16 december 2011 opnieuw in het bezit werd gesteld van een elektronische A-kaart geldig tot 16 december 2012 kon verzoekster verder geen rechtmatige verwachting ontlenen dat verweerder zich niet meer zou beroepen op de fraude gepleegd door haar echtgenoot en tot deze datum zou afzien van de mogelijkheden die de wet biedt om in welbepaalde specifieke gevallen een einde te stellen aan het verblijf. Het gegeven dat verweerder op 16 december 2011 reeds kennis had van het arrest van de Raad van 17 november 2011 inzake haar echtgenoot doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder achtte het immers noodzakelijk om een socio-economisch onderzoek inzake verzoeksters situatie door te voeren vooraleer over te gaan tot het nemen van een nieuwe beslissing. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat verweerder het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel miskent, nu deze enkel op een consciëntieuze wijze de wet heeft toegepast en gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden om misbruiken van de verblijfsreglementering te bestrijden. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792), temeer nu artikel 11 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk de beëindiging van een verblijfsrecht op grond van fraude voorziet. Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Uit de gegevens van het dossier en uit voorgaande bespreking van de middelen blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS